

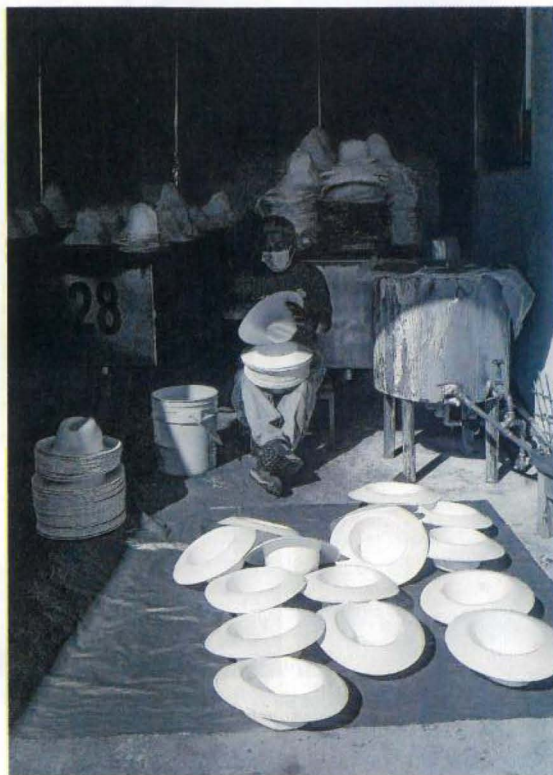

Viatjar

Deu tenir raó qui afirma que el vincle amb la mare es deu fer amb el menjar. A Equador la gent popular menjava molt. Estaven grassos, els agradava endrapar. És evident que era el seu gran plaer menjar de tot: carn de porc, carn de cui, carn de llama, costelles, chuletas, panís, arròs, alvocats i papas. De tot. El vincle amb la terra era a través del menjar. El menjar abundant i barat és una forma de mantenir la pau social, prou fràgil. A Quito, la capital entre dues muntanyes, els barris rics tancats amb altes parets i filferades, amb guàrdia privada, contrastava amb l'altra part de la ciutat construïda a la muntanya amb l'aire de favela. Autoconstrucció en el vessant de la muntanya. Ulls de xabola grisa atapeïda a prop dels grans edificis de vidre i venda d'automòbils amb grans cartells.

En una de les carreteres anant a Guayaquil, el guia ens indicà una presó. Era mig matí. L'entrada era farcida de gent torrada pel sol i pobra. Amuntegats en gernació, anaven a veure els presos: els fills o els homes. Van passar furients davant la presó. Ser pobre és complicat a tot arreu, més a Equador.

De facto, la visita a Equador era una panoràmica paisatgística i sociològica, a vegades etnogràfica. La serra i la costa. L'interior andí i l'exterior abocat al mar Pacífic i les illes Galàpagos. Per anar bé hau-

VIATGEM PER OMPLIR-NOS ELS ULLS DE RECORDS I D'IMATGES QUE POBLEN LA NOSTRA MEMÒRIA

ria calgut que durés vint dies i escaig. O potser un mes sencer, com els viatgers aristocràtics dels segles passats. Però la curiositat ara és escassa. Un aire de consumisme de llocs i nacions amara els viatges turístics. Un turista contemporani sol ser una barreja de recercador d'emocions, de fotògraf anodí, de voluntat de ramat, de persona que

cerca desconnectar del seu treball, de la seua ciutat, de la seua soledat o de la seua ansietat.

Viatgem per oblidar-nos. També per omplir-nos els ulls de records i d'imatges que poblen la nostra memòria. Què faríem sinó en aquest estiu de calda? Caminar com en el temps de la pandèmia de la cuina al lavabo pel passadís ombrívol que duu a la neuca?

Per això, intueixo que els bons viatgers ja cerquen un pretext més refinat per anar als llocs més llunyans i oblidar-se: un viatge cap a llocs místics com ara Iran, o cap a llocs remots amb el pretext d'una recerca naturalista, o el plaer de mirar el món submarí, amb tot de peixets de colors que juguen sota la

barca del temps.

Equador és un país amb una enorme potencialitat agrícola on fins les muntanyes estan plantades de faveres, de tarongers, de panís blanc, de tramussos; i a les valls de quinoa, i panissars, i a les planes tropicals de bananers, de papaia, de mango, de cacau, d'arròs.

Si hagués de reduir l'Equador a un interès paisatgístic acudiria als seus Parcs Naturals, el del Chimborazo, el de Cajas, el de Cotopaxi.

Equador és un país fèrtil per als escriptors sense imaginació: les persones i els llocs et donen el relat en brut, el marbre ideal per esculpir.